

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedkyně JUDr. Barbary Pořízkové a soudců Mgr. Michaely Bejčkové a JUDr. Radana Malíka v právní věci **žalobců:**
a) Společenství vlastníků jednotek pro dům č.p. 1145, ulice Wassermannova, Werichova, Kováříkova, Praha 5 – Kaskády Barrandov III, se sídlem Werichova 1145/33, Praha 5, zast. Mgr. Ing. Markem Švehlíkem, advokátem se sídlem Purkyňova 74/2, Praha 1,
b) Mgr. Ing. M. Š., zast. Mgr. Martinem Švehlíkem, advokátem se sídlem Purkyňova 74/2, Praha 1, proti **žalovanému: Magistrát hlavního města Prahy**, se sídlem Mariánské náměstí 2, Praha 1, proti rozhodnutí žalovaného ze dne 27. 1. 2014, sp. zn. S-MHMP 1332078/2013/SUP/Fr, č. j. MHMP 111576/2014, **za účasti osob zúčastněných na řízení: I) Bc. V. H., II) V. J., III) E. H., ad I) – III) zast. Mgr. Ing. Markem Švehlíkem, advokátem se sídlem Purkyňova 74/2, Praha 1, IV) SEA SIDE, SE, se sídlem Purkyňova 74/2, Praha 1, V) FINEP BARRANDOV ZÁPAD k.s., se sídlem Václavské nám. 846/1, Praha 1, zast. Mgr. Markem Vojáčkem, advokátem se sídlem Na Florenci 2116/15, Praha 1, VI) Městská část Praha-Slivenec, se sídlem K Lochkovu 6, Praha-Slivenec, zast. Mgr. Ivanou Sládkovou, advokátkou se sídlem Janáčkovo nábřeží 39/51, Praha 5, VII) Městská část Praha 5, se sídlem Nám. 14. října 1381/4, Praha 5, zast. Mgr. Františkem Korbelem, Ph.D., advokátem se sídlem Na Florenci 2116/15, Praha 1, v řízení o kasační stížnosti žalobců a) a b) proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 17. 2. 2015, č. j. 6 A 54/2014 – 205,**

t a k t o :

- I. Kasační stížnost se zamítá.**
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.**
- III. Žalobci jsou povinni zaplatit rovným dílem zúčastněné osobě – společnosti FINEP BARRANDOV ZÁPAD, k. s., náklady řízení ve výši 4 114 Kč ve lhůtě třiceti dnů od právní moci tohoto rozsudku do rukou jejího zástupce Mgr. Marka Vojáčka, advokáta.**
- IV. Žalobci jsou povinni zaplatit rovným dílem zúčastněné osobě – městské části Praha-Slivenec – náklady řízení ve výši 3 400 Kč ve lhůtě třiceti dnů od právní moci tohoto rozsudku do rukou její zástupkyně Mgr. Ivany Sládkové, advokátky.**

- V. Žalobci jsou povinni zaplatit rovným dílem zúčastněné osobě – městské části Praha 5 – náklady řízení ve výši **4 114 Kč** ve lhůtě třiceti dnů od právní moci tohoto rozsudku do rukou jejího zástupce Mgr. Františka Korbela, Ph.D., advokáta.

O d ů v o d n ě n í :

I. Řízení u správních orgánů

[1] Úřad městské části Praha 5 k žádosti společnosti Dopravní podnik hlavního města Prahy, a. s., umístil svým rozhodnutím ze dne 31. 5. 2013 stavbu nazvanou „Prodloužení tramvajové tratě Sídliště Barrandov – Holyně – Slivenec“.

[2] Někteří účastníci řízení, mezi nimi i žalobci a) a b), podali proti rozhodnutí odvolání; to však žalovaný zamítl dne 27. 1. 2014 a napadené rozhodnutí potvrdil. Uvedl, že stavební úřad nepochybil, pokud v otázce posouzení ochrany před hlukem vycházel z obsahu závazného stanoviska Hygienické stanice hl. m. Prahy. Podkladem hlukové studie z listopadu 2012 byla výkresová dokumentace z května 2012, textová dokumentace z ledna 2007 a odsouhlasený počet spojů z října 2012; při dodržení počtu spojů a maximální povolené rychlosti bude hygienický limit dodržen. Problematika typu kolejnic ve vztahu k otázce hlučnosti bude podrobně posuzována až ve stavebním řízení. Podání společnosti EKOSPOL, a. s., ze dne 27. 5. 2013 a stanovisko žadatele z téhož dne jsou pro potřeby územního řízení irelevantní, neboť byla uplatněna po veřejném ústním jednání. Stavební úřad ve svém rozhodnutí odkázal na konkrétní stanoviska dotčených orgánů připojená k žádosti, jejichž seznam je uveden na str. 15 a 16 jeho rozhodnutí.

[3] Samotný stavební záměr neohrozí bezpečnost chodců za předpokladu, že chodci budou dodržovat závazná pravidla. Řešit otázku bezpečnosti provozu bude až projektová dokumentace, která je podkladem stavebního řízení. V podmínce č. 27 c) napadeného rozhodnutí je stanovena koordinace tramvajové trati se světelným signalizačním zařízením. Stavební úřad se detailně zabýval zdůvodněním souladu záměru s čl. 13 odst. 1 vyhlášky č. 26/1999 Sb. hl. m. Prahy, o obecných technických požadavcích na výstavbu v hlavním městě Praze, ve znění pozdějších předpisů, i s § 90 zákona č. 183/2006 Sb., o územním plánování a stavebním řádu (stavební zákon), ve znění pozdějších předpisů (dále jen „stavební zákon“). Jde tu o standardní dopravní stavbu, jejíž ztvárnění odpovídá jejímu významu a umístění.

[4] Žalovaný nepovažoval za důvodnou obavu žalobců, podle níž má být v době výstavby uzavřena jediná příjezdová komunikace k objektu garáží bytového domu Kaskády III: z výkresové dokumentace k záměru dočasné přeložky ulice Werichovy plyne, že stávající stav bude funkčně zachován (viz podmínka č. 18 napadeného rozhodnutí). Informace o záměru byla řádně vyvěšena, o čemž svědčí nejen doložená fotodokumentace, ale také aktivita účastníků v řízení. Odbor životního prostředí vydal své vyjádření k dokumentaci pro územní řízení; z něj plyne, že zde bylo vymezeno ochranné pásmo památného stromu a záměr byl upraven tak, aby památný strom zůstal nedotčen [viz podmínka č. 28 e) napadeného rozhodnutí]. Způsob, jakým byly evidovány podklady pro rozhodnutí, není zcela v souladu s § 17 odst. 1 zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu, ve

pokračování

znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“), to však nepůsobí nezákonnost napadeného rozhodnutí.

II. Rozhodnutí městského soudu

[5] Městský soud v Praze rozsudkem ze dne 17. 2. 2015 zamítl žalobu, kterou žalobci a) a b) podali proti rozhodnutí žalovaného. Rozhodnutí stavebního úřadu ani rozhodnutí žalovaného nejsou nepřezkoumatelná; stavební úřad zdůvodnil u každé námitky, proč jí nevyhověl, a i žalovaný zaujal stanovisko ke každé odvolací námitce. Zpracovatel akustické studie vycházel podle soudu z aktualizované projektové dokumentace. Skutečnost, že ve studii není zmíněno použití žlábkových kolejnic typu NT1, neprokazuje, že zpracovatel měl k dispozici pouze projektovou dokumentaci z roku 2007. Při výpočtu hladiny hluku postupoval zpracovatel podle nařízení vlády č. 272/2011 Sb., o ochraně zdraví před nepříznivými účinky hluku a vibrací, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „nařízení vlády č. 272/2011 Sb.“). Akustická studie se tak mohla stát podkladem pro závazné stanovisko Hygienické stanice hl. m. Prahy, kterým byl stavební úřad vázán. Námitky žalobců v tomto bodě byly dostatečně vypořádány; k tomu městský soud podotkl, že žalobci nevznесли proti závaznému stanovisku námitky v odvolání.

[6] Námitku, podle níž představuje neoplocení tramvajové tratě rozpor s právními předpisy, žalobci nijak nekonkretizovali. Umístění a stavba světelného signalizačního zařízení budou předmětem jiného samostatného řízení, bezpečnost provozu v lokalitě je pak zajištěna podmínkou č. 27 c) územního rozhodnutí. Žalovaný sice v odůvodnění svého rozhodnutí nepopsal detailně, jaký vzhled má umísťovaná stavba, ale konstatování, že se jedná o standardní dopravní stavbu umísťovanou v plochách s funkčním využitím odpovídajícím její funkci, lze považovat za dostatečné s ohledem na obecnost námitek žalobců. Podle podmínky č. 31 b) územního rozhodnutí, jejíž formulací vyhověl stavební úřad námitce žalobců, budou zásady organizace výstavby zpracovány tak, že bude zachován přístup a příjezd ke všem objektům, zejména ke garážím bytového domu Kaskády III. Předmětem řízení o umístění stavby není dopravně inženýrské opatření navazující na provedení stavby.

[7] Doplnění žádosti, které žadatel učinil dne 25. 1. 2013, se týkalo pouze ochranného pásma památného stromu – lípy srdčité; na to reagoval odbor životního prostředí Magistrátu hl. m. Prahy ve svém vyjádření ze dne 20. 2. 2013, a s ohledem na obsah doplnění nebylo nutné, aby se k němu vyjadřovaly i jiné dotčené orgány, do jejichž působnosti nespádá ochrana životního prostředí. Žalobci doručili své námitky stavebnímu úřadu dne 23. 5. 2013, tj. den před ústním jednáním; žadatel na to pak reagoval stanoviskem ze dne 27. 5. 2013, se kterým se žalobci mohli seznámit nahlédnutím do spisu. Stavební úřad není povinen informovat účastníky o tom, jaké listiny byly do správního spisu založeny. Žalobci neoznačili žádný případ, kdy stanovisko či vyjádření jako podklad pro posouzení žádosti byly vydány předtím, než byla do dokumentace zanesena skutečnost, která by měla na již vydané stanovisko vliv. Ačkoli informace o záměru nebyla vyvěšena na zastávce Sídliště Barrandov, nelze ji považovat za nedostatečnou: zákon nestanoví, na jakých místech musí být informace o záměru vyvěšena, a sami žalobci byli o záměru informováni.

III. Kasační stížnost žalobců, vyjádření žalovaného a vyjádření osob zúčastněných na řízení

[8] Žalobci a) a b) (dále jen „stěžovatelé“) namítli, že rozsudek městského soudu je nepřezkoumatelný pro nedostatek důvodů ve smyslu § 103 odst. 1 písm. d) zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“); městský soud nevysvětlil, proč shledal rozhodnutí žalovaného přezkoumatelným, a namísto toho pouze stručně konstatoval, že odůvodnění rozhodnutí žalovaného je dostatečné. Stěžovatelé v odvolání i v žalobě poukazovali na to, že stavba tramvajové trati nepřiměřeně zvýší hlukovou zátěž obyvatel bytového domu Kaskády III; jediné opatření proti tomu (snížení maximální rychlosti tramvají) je nedostatečné a závěry hlukové studie jsou neprůkazné. Ze strany 6 akustické studie je zřejmé, že byla vypracována mj. na základě průvodní a souhrnné zprávy z roku 2007; nemohla tedy brát v potaz úpravy stavby dle dokumentace z května 2012. Není ani zřejmé, jak se v akustické studii projevila skutečnost, že stavba byla dodatečně změněna na trať „železničního typu“. Hladiny akustického tlaku na bytovém domě Kaskády III jsou stanoveny vždy jednou konkrétní hodnotou; zjevně jde pouze o odhad, správně by měl být stanoven pravděpodobnostní rozsah hladin hluku. Stavební úřad nevyhověl argumentaci stěžovatelů s poukazem na blíže neurčené stanovisko žadatele, k němuž stěžovatelé neměli možnost se vyjádřit.

[9] Stěžovatelé se nedočkali uspokojivé reakce na své námitky, podle nichž je tramvajová trať bez oplocení, bez přechodů pro chodce a bez světelného signalizačního zařízení na křižovatce s ulicí Werichovou nebezpečná. (Odkaz na budoucí řízení, v němž se má projednávat umístění světelného signalizačního zařízení, není dostatečný.) Většina obyvatel přitom bude nucena přecházet nekryté kolejiště ve směru do Prokopského údolí, které je velmi intenzivně navštěvováno. Trať by měla být zajištěna proti vstupu zejména s ohledem na děti, které nedokážou rozpoznat hrozící nebezpečí. Stěžovatelé nejsou nadále spokojeni se vzhledem trati, který nebude odpovídat urbanistickému a architektonickému charakteru prostředí. Prosté tvrzení žalovaného a městského soudu, podle nějž je funkce stavby jediným kritériem při vyhodnocování ochrany architektonických a urbanistických hodnot v území, je v rozporu se základními zásadami urbanismu. Důvodem nedostatečných bezpečnostních, hlukových a estetických parametrů stavby (chybí zatravnění tratě, protihluková stěna, antivibrační rohože a bokovnice) je snaha žadatele o zlevnění stavby; je však nepřijatelné, aby se takto šetřilo výhradně na úkor majitelů sousedních nemovitostí.

[10] Městský soud nevzal v potaz, že správní orgány se nevypořádaly s námitkami stěžovatelů k jednosměrnosti ulice Werichovy a k jejímu dočasnému uzavření. Příjezd do garáže směrem z Holyně není vhodný – jde o pěší zónu používanou k procházkám, která má šířku pouze pro průjezd jednoho vozu. Nadále není zřejmé, zda se dotčené orgány vyjadřovaly právě k žádosti o územní rozhodnutí ve znění ve spisu stavebního úřadu, tj. k její aktualizaci z května 2012. K žádosti o územní rozhodnutí je přiložena textová dokumentace z prosince 2012 a je zřejmé, že vůbec nebyla předložena dotčeným orgánům k vyjádření. Není pravda, že „MHMP OŽP vydal své vyjádření k dokumentaci pro územní řízení“, protože v protokolu z ústního jednání ze dne 24. 5. 2013 žádné takové vyjádření uvedeno není. O otázce, zda stanoviska dotčených orgánů byla vydána k aktuálnímu znění žádosti, nelze rozhodnout výlučně na základě vyjádření žadatele a projektanta. Konečně

pokračování

stěžovatelé setrvali na tom, že oznámení o záměru nebylo záměrně vyvěšeno v místě největší koncentrace obyvatel, čímž mohla být porušena práva dalších obyvatel dotčené lokality. Rozsudek městského soudu by proto měl být zrušen a věc by mu měla být vrácena k dalšímu řízení.

[11] Žalovaný se ke kasační stížnosti nevyjádřil.

[12] Společnost FINEP BARRANDOV ZÁPAD, k. s., a městská část Praha 5 mají za to, že kasační stížnost je nedůvodná; městský soud se vypořádal se všemi žalobními námitkami. Kasační námitky jsou ve své většině pouhou negací závěrů rozhodnutí žalovaného i soudu a opírají se o obecná tvrzení. K otázce posouzení hlukové zátěže stěžovatelé nepředložili žádná protichůdná stanoviska či studie. Otázky související s bezpečností provozu tramvajové trati budou řešeny ve stavebním řízení; ostatně stavba tramvajové trati v jakémkoli provedení je pro chodce stále bezpečnější, než pokud by doprava probíhala výlučně po silnici. Ohledně světelného signalizačního zařízení poukázaly osoby zúčastněné na to, že příslušný k vydání rozhodnutí o umístění stavby světelného signalizačního zařízení je odbor dopravních agend MHMP, nikoli stavební úřad rozhodující v této věci; jak však plyne z podmínek územního rozhodnutí, trať není možné užívat bez řádně „zkolaudované“ světelné technické signalizace na přejezdech.

[13] Městská část Praha – Slivenec rovněž považuje odůvodnění rozsudku městského soudu za dostatečné; kasační stížnost by podle ní měla být zamítnuta.

IV. Právní hodnocení Nejvyššího správního soudu

[14] Nejvyšší správní soud posoudil formální náležitosti kasační stížnosti a shledal, že kasační stížnost byla podána včas, jde o rozhodnutí, proti němuž je kasační stížnost přípustná, a stěžovatelé jsou zastoupeni advokátem (§ 105 odst. 2 s. ř. s.). Na základě kasační stížnosti přezkoumal napadený rozsudek krajského soudu v souladu s § 109 odst. 3 a 4 s. ř. s., vázán rozsahem a důvody, které stěžovatelé uplatnili v podané kasační stížnosti.

[15] Námitka nepřezkoumatelnosti rozsudku městského soudu není důvodná. Městský soud jasně vyložil, proč nesouhlasí s argumenty stěžovatelů. Napadený rozsudek se vypořádal se všemi žalobními námitkami a jeho závěry jsou srozumitelně formulované. Se subjektivním přesvědčením stěžovatelů, že závěry městského soudu nejsou dostatečně přesvědčivé, se Nejvyšší správní soud neztotožňuje. Stejně tak nesouhlasí s tím, že městský soud zhodnotil žalobní námitky „zběžně až laicky“: přesnější je říci, že městský soud reagoval na námitky způsobem odpovídajícím konkrétnosti té které námitky. Je pravda, že soud nemůže označit námitku jako nedůvodnou se strohým zdůvodněním, že je nesprávná; to však městský soud neudělal, naopak vždy uvedl, proč žalobní námitka nemůže obstát.

[16] Úvodem soud poznamenává, že kasační stížnost téměř doslova přebírá text žaloby; pouze místo „žalobců“ nyní vystupují „stěžovatelé“ a to, co bylo v žalobě vytýkáno žalovanému, je nyní vytýkáno městskému soudu. Pouze asi na dvou místech stěžovatelé reagují na konkrétní formulaci městského soudu v jeho rozsudku. Celkově však neberou na zřetel závěry, k nimž dospěl městský soud, a opakují tvrzení, která městský soud již vyvrátil.

[17] Stěžovatelé tvrdili, že snížení maximální rychlosti tramvají v úseku podél bytového domu Kaskády III je „*zcela nedostatečné*“, hluková zátěž uživatelů domu bude „*nepřiměřeně zvýšena*“ a provozem trati bude „*nad přípustnou míru*“ obtěžováno okolí; tato obecná tvrzení však nijak neupřesnili ani nedoložili. Akustická studie z listopadu 2012 je podle stěžovatelů „*neprůkazná*“, v řízení však nebyla předložena oponentní hluková studie, která by dospívala k jiným závěrům. Nelze souhlasit s tím, že by akustická studie vycházela (pouze) z podkladů z roku 2007: podklady, s nimiž zhotovitel pracoval, byly vypracovány v letech 2007 – 2012. Skutečnost, že zamýšlená tramvajová trať bude tratí „*železničního typu*“, je zřejmá ze strany 12 akustické studie z listopadu 2012, kde se hovoří o kolejnicích typu S 49 (tj. železničních kolejnicích). Není tedy důvod k pochybnostem o tom, zda akustická studie vycházela právě z té projektové dokumentace, kterou posuzoval i stavební úřad před vydáním rozhodnutí o umístění stavby ze dne 31. 5. 2013 a ve které se počítá právě s tímto typem kolejnic.

[18] Akustická studie byla vypracována podle nařízení vlády č. 272/2011 Sb.; z tohoto předpisu neplyne, že by ekvivalentní hladina akustického tlaku měla být vyjadřována pro každý výpočtový bod hlukové mapy nikoli jedním číselným údajem, nýbrž „*v určitém pravděpodobnostním rozsahu*“. Stěžovatelé tak uvedený předpis ani nevykládají – jen jsou přesvědčeni, že by to tak „*logicky*“ mělo být. Takový postoj ale stěží může zpochybnit zákonnost napadeného rozhodnutí a správnost odborných podkladů, z nichž stavební úřad vycházel. Zpracovatel akustické studie uvedl, z jakých podkladů vycházel, vysvětlil metodiku výpočtu, popsal zamýšlenou intenzitu dopravy i to, že používal údaje o hluku generovaném provozem tramvajových tratí v Praze. S takto konkrétně popsanými východisky stěžovatelé nepolemizují: jen předkládají soudu (městskému i Nejvyššímu správnímu) tvrzení, že pokud se výsledné hladiny hluku nacházejí těsně pod hlukovými limity, je akustická studie „*zjevně nevěrohodná*“ a „*prakticky nepoužitelná*“. Takový závěr ale z ničeho neplyne; jde tu o subjektivní názor bez potřebných argumentů a důkazů.

[19] Stavební úřad se při posuzování námitky vztahující se k hluku z provozu tramvajové trati skutečně zmínil o „*stanovisku žadatele*“, aniž je blíže označil. Tato okolnost ale nemůže mít vliv na zákonnost jeho rozhodnutí, a už vůbec ne na zákonnost rozhodnutí žalovaného a městského soudu, kteří tomuto stanovisku nepřipisovali takový význam jako stěžovatelé, a místo toho se raději věnovali podstatě věci – totiž zda akustická studie pracovala s tramvajovou tratí „*železničního typu*“. Odpověď na tuto otázku se nachází v akustické studii samotné (viz výše) a není třeba ji vyhledávat ve sděleních žadatele.

[20] Stěžovatelé spatřují nezákonnost všech dosud vydaných rozhodnutí správních orgánů i městského soudu v tom, že trať nebude vybavena oplocením ani přechody pro chodce a přejezd trati při křížení se silnicí Werichovou nebude opatřen světelným signalizačním zařízením. Ke všem těmto námitkám a obavám se vyjádřil městský soud ve svém rozsudku; stěžovatelé to ponechávají stranou a v kasační stížnosti opakují pasáže převzaté ze žaloby. Nezbyvá tedy, než aby i Nejvyšší správní soud zopakoval, že oplocení tramvajových tratí není něčím, na co by měli stěžovatelé jako sousedé trati nárok; právní předpisy žádnou takovou povinnost nestanoví a tato povinnost nevzniká stavebníkovi jen proto, že obyvatelé bytového domu Kaskády III jsou zvyklí v tomto směru procházet do

pokračování

Prokopského údolí bez jakéhokoli omezení. Není pravda, že přejezd tratě nebude opatřen světelným signalizačním zařízením: naopak užívání tratě je umístěním takového zařízení podmíněno, viz podmínka 27 c) územního rozhodnutí, do které byl vtělen požadavek odboru dopravních agend Magistrátu hl. m. Prahy jako dotčeného správního orgánu.

[21] Nelze souhlasit ani s námitkou, podle níž zamýšlený vzhled trati porušuje právní předpisy. Ze správního spisu je zřejmé, že nová navazující část trati nebude vizuálně navazovat na dosavadní podobu trati; to však nelze samo o sobě označit za nezákonnost. Tramvajová trať v úseku Hlubočepy – Barrandov bývá obvykle kladně hodnocena pro své unikátní architektonické řešení (sami stěžovatelé hovoří v souvislosti s dosavadní částí trati o atypických sloupech a o atypickém vizuálním stylu); to však nezakládá správním orgánům ani stavebníkovi povinnost zajistit, aby i navazující úseky trati vypadaly stejně. Pouhý fakt, že nový úsek trati bude vypadat obyčejněji, nepředstavuje rozpor s urbanistickým charakterem prostředí; to již stěžovatelům sdělil žalovaný i městský soud a Nejvyšší správní soud se k tomu připojuje. Stejně tak se stěžovatelé nemohou s úspěchem domáhat toho, aby stavební úřad vyžadoval od stavebníka řešení nákladnější (a vzhlednější), pokud je zamýšlená stavba jinak standardní a po funkční stránce vyhovuje.

[22] Městský soud se dostatečně zabýval i námitkou upozorňující na budoucí jednosměrnost ulice Werichovy a na její dočasné uzavření v průběhu výstavby. Poukázal (stejně jako před ním žalovaný) na podmínky 18 a 31 b) stavebního povolení, kterými stavební úřad vyhověl námitce stěžovatelů vyjadřující obavu o příjezd ke garážím bytového domu Kaskády III během výstavby a podmínil umístění stavby tím, že musí být zachován příjezd ke všem objektům, zejména ke zmíněným garážím. Zdůraznil, že napadené rozhodnutí neřeší a řešit nemůže způsob užívání komunikace (přeložky ulice Werichovy) po uvedení tramvajové tratě do provozu. Z tohoto důvodu je poukaz na § 89 odst. 6 stavebního zákona nepřipadný (toto ustanovení ukládá stavebnímu úřadu posoudit námitku, ohledně které se účastníci nedohodli).

[23] Stěžovatelé ve své kasační stížnosti na závěry městského soudu nijak nereagovali. Zopakovali to, co již uvedli ve správním řízení i v žalobě, vyslovili nesouhlas s jakýmkoli omezením průjezdnosti ulice Werichovy a namítli porušení § 89 odst. 6 stavebního zákona. Nejvyšší správní soud je proto odkazuje na hodnocení žalovaného a městského soudu, kterým byly jejich námitky vypořádány a kterým nelze nic vytknout.

[24] K námitce, která poukazuje na různé datace žádosti o územní rozhodnutí, resp. textové dokumentace, uvádí Nejvyšší správní soud ve shodě s městským soudem, že stěžovatelé ani v žalobě, ani v kasační stížnosti konkrétně neoznačili žádný případ, v němž by se dotčený orgán vyjadřoval k dokumentaci předtím, než do ní byla doplněna skutečnost, která by bývala vedla k jinému stanovisku dotčeného orgánu. Konkrétně upozornili pouze na aktualizované stanovisko odboru životního prostředí MHMP, které odkazovalo na doplnění žádosti o vydání územního rozhodnutí ze dne 25. 1. 2013 (v záhlaví stanoviska je uvedeno, že se vydává pro účely územního rozhodnutí). Jak už uvedl městský soud, toto doplnění se týkalo pouze ochranného pásma památného stromu, a nebyl tedy důvod, aby se k této otázce vyjadřovaly i jiné dotčené orgány, které se nevěnují problematice ochrany přírody a krajiny.

[25] Důvodná není ani poslední námitka, podle níž nebylo prokázáno, že žadatel informoval veřejnost o svém záměru na zastávce Sídliště Barrandov; tím byla podle stěžovatelů porušena práva obyvatel, nemohlo se konat ústní jednání ani nemohlo být vydáno rozhodnutí. Stavební úřad se ve svém rozhodnutí zmínil o tom, že informace o záměru byla vyvěšena na úředních deskách úřadů dvou městských částí a žadatel doložil fotodokumentaci vyvěšení na pěti dalších místech v lokalitě (zastávkách hromadné dopravy). Tuto fotodokumentaci soud ve spisu nenalezl; to však není pro hodnocení námitky tolik podstatné. Stavební úřad uložil žadateli v oznámení o zahájení řízení, aby informaci o záměru vyvěsil „na vhodném veřejně přístupném místě (zastávky MHD, poliklinika Barrandov apod.)“; konkrétní místa ani jejich počet neurčil. Stěžovatelé tvrdí, že informace nebyla vyvěšena na jedné z tramvajových zastavek, kde podle jejich názoru měla být umístěna především; tím ale nijak nevyvracejí, že na jiných místech informace vyvěšena byla, ostatně své tvrzení ani nijak nedokládají (v rozporu s § 87 odst. 2 stavebního zákona větou poslední, podle něž se má za to, že žadatel splnil povinnost vyvěsit informaci, neprokáže-li se opak).

[26] Hlavně ale stěžovatelé nijak nevysvětlují, jaký dopad mělo toto tvrzené pochybení žadatele na jejich právní postavení. Soudy ve správním soudnictví poskytují ochranu veřejným subjektivním právům těch účastníků, kteří se na soud obrátí se žalobou – nikoli právům jiných osob, kterých se napadené správní rozhodnutí nebo řízení vedoucí k jeho vydání také mohlo týkat, ale které se svých práv nedomáhají. Stěžovatelé mohou před soudem s úspěchem hájit jen svá vlastní práva, nikoli obecně poukazovat na to, že v řízení byl porušen zákon a žadatel nesplnil svou zákonnou povinnost. I kdyby totiž žadatel skutečně nesplnil svou povinnost, stěžovatele to na jejich právech nijak neukrátilo, protože o záměru se včas dozvěděli, podali námitky, zúčastnili se ústního jednání a posléze podali odvolání.

V. Závěr

[27] Ze všech shora uvedených důvodů neshledal Nejvyšší správní soud kasační stížnost důvodnou, a proto ji podle § 110 odst. 1 s. ř. s. zamítl.

[28] O nákladech řízení rozhodl soud v souladu s § 60 odst. 1 za použití § 120 s. ř. s., podle kterého má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil, proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Stěžovatel nemá právo na náhradu nákladů řízení, protože se svou kasační stížností neuspěl; úspěšnému žalovanému pak v tomto soudním řízení nevznikly žádné náklady.

[29] Osoby zúčastněné na řízení mají právo na náhradu nákladů řízení, které jim vznikly v souvislosti s plněním povinnosti uložené soudem (§ 60 odst. 5 s. ř. s.); povinnost uhradit jim náklady řízení mají v tomto případě neúspěšní stěžovatelé, a to rovným dílem (§ 140 odst. 1 zákona č. 99/1963 Sb., občanského soudního řádu, ve znění pozdějších předpisů). V této věci soud vyzval zúčastněné osoby, aby se vyjádřily k návrhu stěžovatelů na přiznání odkladného účinku kasační stížnosti, a zúčastněné osoby č. V, VI a VII tak učinily. (Podání vyjádření k samotné kasační stížnosti bylo na vůli osob zúčastněných, což je zřejmé z odlišné formulace soudu v přípisu posílaném účastníkům a osobám zúčastněným současně s kasační stížností.) Jelikož při tom byly zastoupeny advokáty,

pokračování

náleží jim za tento úkon právní služby náhrada ve výši 3 400 Kč [3 100 Kč za úkon podle § 11 odst. 1 písm. d), § 7, § 9 odst. 3 písm. f) vyhlášky č. 177/1996 Sb. (advokátní tarif); 300 Kč jako náhrada hotových výdajů podle § 13 odst. 3 advokátního tarifu], případně 4 114 Kč [tj. částka 3 400 Kč zvýšená o 714 Kč odpovídající dani z přidané hodnoty, k jejíž úhradě jsou povinni zástupci osob zúčastněných č. V a VII]. Naproti tomu osobám zúčastněným č. V a VII nenáleží náhrada za úkon právní služby spočívající v poradě s klientem trvající déle než hodinu, protože taková porada nebyla doložena.

Poučení: Proti tomuto rozsudku **nejsou** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 3. září 2015

JUDr. Barbara Pořízková
předsedkyně senátu